

Tomon, Coah. 11 d'octubre de 1968

Estimat Vilalta:

A mitjans de setem-
bre rebírem les teves amables ratlles
que ens escrigueres responent a la
nostra amb la qual us donàrem
la nova d'haver tingut un bon
viatge.

T'equivoco quan
suposes que abandonàrem Catalu-
nya sense regret. Hauran canviat
les costums, les hores de menjar i
si vols la mentalitat de la pent;
però jo restí encisat de tot, potser
no vaig tenir temps de comprovar
rafes humanes que n'hi ha d'ha-
ver per força però pors només l'e-
moció contínua que m' embarjà
mentres et vaig tenir al costat
passajant pels carrers d'Andorra
i això ací l'Amèrica no m'és fa-
tible saborejar-ho. Tenim dins les
respectives famílies, com tothom,
persones amb les que no congeña-
rem prou a gust però jo vaig co-
nèixer només dos nebots, teus i

Denia concuen les Olimpiades tan discutides i amenaçades per
blancs i negres, rics i pobres, estudiants i agitadors professionals, per
darrerament amb llurs aldarulls avilaren a prebenpar. me. Duen
que després dels jocs tornarem a la prec. Amb el tip que vaig quedar
de la nostra no en voldria pas més.

Totes les tardes les llegí amb molt interès l'Alexandre.

com ells en tindrien altres que en conjunt et farien sentir l'escalfor familiar que contrasta enormement amb la fredor que ens envolta quan hem de viure lluny de la terra on hem nascut. No importa que toquem i comptem amb bones persones que amb llurs bons oficis procurem fer-nos més passable l'èxili. Potser tu no; però jo ací malgrat totes les hipocresies em consta que les institucions similars procurem desprestigiar-ne tant com podem. Et fan sentir moltes vegades foraster. Vaig trobar un plaer de nebot i nebodes des 10 als 20 anys, la cosa més encisadora del món, educats, respectuosos, de bona estampa, preparant-se pel dia de demà; tots els familiars es pot dir que s'esforçaren per fer-nos agradables els dies que passàrem amb ells i, nois, per ganes me n'hauria endut tots els que tinc a Mèxic cap a les vores del Segre. Clar que en part considero que ha de tenir raó la ^{Argoria} ~~Automa~~ quan et diu que al cap d'unus dies d'ésser allà has de tenir ganes de tornar on tens la casa per quí malgrat que jo no vaig experimentar aquesta sensació, ho he sentit dir a altres persones i

només cal llegir "A l'ombra de l'etpa
vara" d'en Pere Calders per confirmar-
ho. Però jo hi vaig ésser molt felix tant
a Balaguer com a Camarasa i em recia
haber-m'eu d'anar. Voldria tenir salut i
pelles per repetir ben aviat i si això es
compleix hem de procurar gaudir
de més hores de companyia mútua,
hem d'anar més vegades al celler d'en
Toni — que s'hi menja molt bé —
o hem de conivire més hores estant
en algun indret de la nostra terra
en últim terme de França. Quan
ací m'han preguntat com m'havia
anat no puc deixar de referir, com
fites memorables, el teu encuentre i
el d'un amic Badia que des de l'any
36 havia perdut i tenia àdhuc per
ell. La família, l'adoro; però els pocs
amics que em resten us tinc posats
a l'altar del meu cor. El coniat a
la plaça d'Andorra em deixà dema-
negat i trist com si tingué el present
tinent que t'esperaven dificultats
per culpa meua.

També a mi m'hauria agra-
dat poder donar una abraçada ben
forta a l'Alcobé i conèixer la seva es-
posa i si aquesta vegada no fou pos-
sible ho hauria d'ésser a la següent.

He demanat cita a la clínica del 88.
22. i espero que hi anirem la segona
quinzena d'aquest mes. bus convidria
fer el viatge en el nostre cotxe; però em
fa por causar-me i temo que l'hagi de
deixar pel camí. El 17 de setembre m'apli-
caren una nova dosis de la droga — un
gram menys que al juny — i en aquest
ocasió vaig fer la visita dels USA. M'ha
fet molt bon efecte i sempre temo les
visites del doctor; però aquesta vegada
hi vaig preocupat. Els mals ens destrocen
els nervis i jo no tinc pas força de tant
per aguantar amb serenitat.

Trobarem molt bé la família. La mare
amb ganes de que ens fèssim càrrec de la
casa, del Col. legi i del bar. Ja treballa com
mestressa del primer any i ho fa amb
molt entusiasme. No es cansa de pintar
i retallar cartells i material didàctic
amb que ajudar-se a la feina. Voldria
que es casés aviat per que ningú seria
un animal de càrrega. No hi fa que
em torni a quedar sol al Col. legi breuant
amb els col. laboradors indiferents men-
tres ella millori. M'hauria plaent po-
der-te confiar amb detall l'estrata amos-
tat que tinc feta amb un marrequet
de set mesos que es diu Eduard i amb
el qual he de jugar tots els dies encara
que només sigui per breus moments;

però ho deixaré per una altra oportunitat. Els dos i la nete de la
família ho evicent moltes abraçades.